

at jeg tror, man skal være noget varsom i saa Henseende.

Det ligger ganske rigtigt nær at tage fat paa de store Poster, Statens Gæld og Spørgsmaalet om Landmandsbankens Gæld. Medens jeg for mit Vedkommende anerkender, at Staten bør tage op til alvorlig Overvejelse Spørgsmaalet om at bringe sin egen Gæld til Nationalbanken ud af Verden, maa jeg sige, at de Veje, som foreslaas til Tilvejebringelse af de Pengebeløb, der maa være til Raadighed, ikke virker umiddelbart tiltalende. Naar det saaledes antydes, at vi skulde gaa til en yderligere Beskatning af Formue og Indkomst, er jeg ikke vis paa, at det er den rigtige Vej, jeg er tilbøjelig til at tro, at Skatten paa Formue og Indkomst i Øjeblikket er saa stor, som den taalder at være. Valutacentralens Bestyrelse har i sin Skrivelse selv gjort opmærksom paa, at Pengene maa tilvejebringes paa en saadan Maade, at Opsparingslysten i Folket ikke svækkes og ikke modvirkes, men det forekommer mig da overraskende, at man er kommet til det Resultat, at det netop er ad den Vej, Pengene skal tilvejebringes. Jeg er vedblivende af den Opfattelse, som var den tidligere Regerings, og som er mit Partis Opfattelse, at hvis Staten her har en Forpligtelse — og det har den utvivlsomt —, maa Vejen være først og fremmest yderligere Besparelse af Udgifter, selv om det kan være vanskeligt at naa dertil, og, for saa vidt det ikke forslaar, da en Beskatning af Luksus. Nu ved jeg meget vel, at man kan diskutere, hvad der er Luksus, og hvad der ikke er Luksus, det er klart, at der her ikke er nogen fast afstukket Grænse; men jeg maa dog sige, at hvis man kan tænke sig at gaa til at beskatte Sukker og Kaffe, gaar man efter min Opfattelse meget vidt i sin Definition af, hvad der er Luksus. Hvis man derimod vil tilvejebringe Midlerne til det Formaal, her er Tale om, ved Indskrænkning af Udgifter og Beskatning af rene Luksusvarer, med andre Ord fortsætte den finansielle Politik, som den forrige Regering trods al Modstand førte igennem, saa er det en Vej, som jeg tror er effektiv, og som i Virkeligheden er den eneste rette.

Jeg maa maaske her indskyde den Bemærkning, at jeg ikke er i Stand til at give Valutacentralens Bestyrelse Medhold i den Opfattelse, den synes at have, at det skulde være Statens Pligt ogsaa at dække Landmandsbankens gamle Gæld til Nationalbanken; det forekommer mig dog,

at det maa være Nationalbankens egen Opgave, det er Nationalbanken, som har bevilget disse Laan, som den vel i øvrigt fik god Sikkerhed for den Gang, og det kan ikke være Statens Opgave, hvis der er begaaet Fejl i saa Henseende, hvad jeg ganske skal lade ligge, at træde til og repressere disse Fejl. Jeg tror, det maa fastslaas, at først og fremmest har Nationalbanken en Forpligtelse i saa Henseende, i hvert Fald saa langt som dens Kræfter naar. Men det er maaske ogsaa Nationalbankdirektøren, der her taler. Spørgsmaalet ligger, mener jeg, udenfor det Omraade, hvor Staten bør yde Medvirkning.

Saafernt den højtærede Statsminister i Skrivelsen fra Valutacentralen skulde se en Støtte for det Lovforslag, der her foreligger til Behandling — i den Omtale, Pressen har givet af Skrivelsen, kunde der, som sagt, ligge en Antydning heraf —, tror jeg ikke, at en saadan Antagelse er berettiget. Der er sikkert ingen Grund for den højtærede Statsminister til i særlig Grad at glæde sig over denne Skrivelse, thi den gaar jo netop ud paa, at det er helt andre Veje, Veje, som mere direkte sigter paa Maalet, man skal gaa, hvis man vil løse Valutaproblemet. I den Tid, den højtærede Statsminister var Ordfører for Oppositionen under den forrige Regering, har han mange Gange med en egenartet Veltalenhed stemplet den forrige Regering som uduelig, evneløs og raadvild overfor Valutaspørgsmaalet. Jeg gad vide, hvad der kunde siges i Dag om den højtærede Statsministers Regering, hvis den nuværende Opposition var i Besiddelse af blot en Brøkdel af den Veltalenhed, som prægede den højtærede Statsminister i tidligere Dage, da han lovede Befolkningen, at saa snart den socialdemokratiske Regering kom til, skulde den med Handlekraft og Forudseenhed løse hele Problemet, saa skulde der virkelig ske noget, saa var det Realiteter, der skulde blive gennemført; thi nu staar denne Regering i den Situation, at de to Valutaforslag, den har fremsat, er strandet — det ene er strandet i Folketinget, og det andet vil formodentlig om kort Tid blive forkastet her i Landstinget. Jeg tror ikke, det kan være Statsministeren tilstrækkeligt, at han her i Rigsdagsbygningen, hvad enten det sker fortroligt overfor et Udvalg eller offentligt overfor Pressen, oplæser en Skrivelse fra Valutacentralen; Statsministerens Beføjelse og Ansvar rækker langt videre.

I Anledning af den Skrivelse, der er kommet fra Valutacentralen, kan jeg paa